

WASSILISSA

Nysk Roman af HENRY GREVILLE.

(Forts. fr. föreg. nr.)
 Då han kommit upp öppnade han det låga rummet, sprang bort till sängen, grände i kuddarna, kyssade feberaktigt den broderade bäddstaden, stängde sedan dörren och kom igen lika hastigt som han gått upp.
 Hans kammarjättar, som också var ysfärdig, låt kaleschen köra fram och Schurrow steg i.
 — Hvarst han, en excellens? frågade betjanten.
 — Till Petersburg, svarade fursten. Betjanten stiftade på honom som om han inte hade varit rätt.
 — Till järnvägsstationen, rådde fursten. — Men fort!
 Vagnen for af i galopp.

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Schurrow förlorar inte en minut.

Schurrow hade inga aristokratiska fördomar mot järnvägarne, såsom hans förnämna granne, Han tyckte till och med, att snällast fullständigt motvårdade hans önsningar; ty då han ankommit till Moskva, för han direkt till bågvarnen och fick knappt tid att springa in i en vagn.

Emedan han var mycket trött af den långa vägen han tillryggelagt utan att stanna, inträdde han sig så bekvämt som möjligt för att sova, och sof också ändå till nästa middag utan att vakna. Hans magen tomhet i förenning med det omgivande larmet väckte honom, och han befog sig i den stora matsalen, och satte sig ned för att intaga en god måltid. När han hastigt hade slutat den första biten, knäppte han upp sin pels och vek ned krage och såg sig om.

— Nej, se! utbrast hans vis-a-vis. — Schurrow! Gäller resan Petersburg?
 — Ja, sade Schurrow, — och ni Scharjew?
 — Jag kommer därifrån och återvänder nu dit. Jag har varit tjugo fyra timmar i Moskva i affärsangelägenheter. Stannar ni länge i Petersburg?
 — Det vet jag inte. I hvilken vagnen är ni?

I nr. 519. Fins det plats hos er?
 — Jag är alldeles ensam. Kom bort till mig i min vagn. 347, andra kupén.
 — Gärna. Så snart taget går, flyttar jag. Vi spela ett parter whist.
 — Kör för det.

Kloeken förkunnade tågets snara afgång. Alla återvände till sina afdelningar, och två minuter efter infång sig Scharjew — tack vare den amerikanska inrättningen af vagnerna, som gör resan mellan Petersburg och Moskva så bekvämt — i första kupén, af 347, på en betjänt med handbagaget. Ett spelbord, som finnes i hvarje första klassens vagn, befog i ordning, två ljus tändes och kondiktören lofvade de resande, af hvilka han kunde vänta goda dricks-pennningar, att de skulle få vara ostörda ända till bestämmelseorten.

Spelbordet började. Vagnen var bra uppvärmd, goda cigarrer och utsikten till en kopp te vid uppehållsstället inbjöd till samtal. Schurrow, — som bara var en smula enfaldig, som Zina brukade säga, lit sin ledsarens berättelse. Då denne inte visste mera, gjorde han honom de frågor, som han haft i ordning sedan dinera.

— Och hur står det till med min kära granne, grevinnan Kumjassina?
 — Grevinnan? Ja, hvarifrån kommer ni då, käre vän?
 — Hemifrån, där jag har lefvat som en varg. Hvad har då hänt?
 — Hon gifter bort sin niece, den fortjusande Wassilissa.

— Med hvem?
 — Med en viss Nikolans Tschudessow.
 — Är det ett bra par?
 — För hvem? För honom? Ja, det skulle jag tro! För henne — nej! Oss emellan sagt, denne Tschudessow är en usel stackare, en fattigläpp, som har smugit sig in i den goda societeten, men vet inte hur. För resten måtte fan ta mig, om jag förstår, hur ett fruntimmer kan inlåta sig med en sådan herrel! Snaken är verkligen besynnerlig ibland.

Schurrow hämtade sig något innan han kunde framställa nästa fråga med den behöfliga likgiltigheten.
 — Och hvad säger fröken Gorow om sin fastman?
 — Oss emellan sagt tror jag att en smula tvång är med i spelet. Min hustru och dotter ha nu en hel checka utat det i öronen på mig. Wassilissa Gorow skall, som det tyckes, på följningsbågen ha sagt, att hon afskyr sin fastman.

— Åh! Det åter allvarsamt. Men hvarst för hon honom då?
 — Det är just knuten, det vet man inte. Hennes rant vill det så.
 — Vill hon det så gärna, att hon borgfärdigt henne mot hennes vilja?
 — Scharjew ryste på axlarna.
 — Det finnes många sätt att gifta bort en ung flicka mot hennes vilja öfvertalning, gifvor, smicker, smekningar, oafsedt de strånga medlen: hotelser o. s. v. Fröken Gorow är faderlös; hennes mor, en stackars kvinna utan energi och utan förmögenhet, är inte i stånd att hindra grevinnan att göra, hvad hon finner för god. Hvar tvekar ni in i Petersburg?

Fursten nämnde hotell Demuth.
 — Jag kommer kanske att göra an-språk på er vänskap, Scharjew, sade han efter en kort paus, — i en allvarlig angelägenhet.
 — Jag står fullkomligt till er tjänst, käre vän; disponera fritt öfver mig.

Sedan kom ordningen åter till korten och afönen förlöt på det behållande sätt. Efter några timmars sömn skildes de resande med lufte om snart återseende.
 Medan fursten for bort till hotellet, sökte han utforska orsaken till att grevinnan Kumjassina — en dam med intelligens och känsla — hade valt en så besynnerlig man till sin niece.
 — Nå, jag får ja höra hvad hon säger mig, tänkte han.

Vid tretiden då han hade gjort toilett och på en promenad längs Nevski-prospektet på kort tid hade hälsat på en mängd bekantskaper, tog han en vagn och for bort till grevinnan. Hon var hemma och emotog honom ike utan för-åsting, till och med ett slags missnöje. Han kom mycket olagligt, sade Wassilissa till honom.
 — Hvilken gynnsam vind för er hit? frågade hon, då de första hälsningarna växlats.

— Familjeangelägenheter! sade han lugnt. — Jag hörde en nyhet under vägen, kära fru grevinnas. Man berättade att fröken Wassilissa skulle gifta sig.
 — Det är sant, sade grevinnan.
 — Innan jag frambrar mina lyckönskningar, tillåter ni mig väl fråga, om också hennes hjerta har talat. Ni vet, att jag är en smula intresserad af den frågan.

— Unga flickors hjärtan äro svåra att ugrunda, käre furste! svarade grevinnan, som i själva verket var mycket besvårad af denne enfaldige herr frågvis, som kommit på så opassande tid. — Wassilissa, som af okänd orsak har gifvit er en korg. . .
 — Pardon, fru grevinnas! Han har verkligen gifvit mig en korg! frågade fursten, hos hvilken för första gången uppstod ett tvifvel om ärligheten af det fortfarande man användt mot honom.

— Det vet ni väl bäst, min furste, svarade den förnämna damen med en förnäm säkerhet. — Som ni kanske minns, var jag inte närvarande vid ett samtal.
 — Schurrow var — för att åter begämma Zinas uttryck — något enfaldig, så att han icke strax fann ett passande svar till detta uttalande.
 — Jag kan alltså antaga, forfar, han mera rakt på sak, — att fröken Wassilissa älskar sin fastman?

— Ålskar! Det ordet låter mycket romantiskt. Min niece har på min ömma kärlek till henne och tager den man jag valt åt henne.
 — Med stor behändighet undvek grevinnan alla öfriga direkta frågor och lämnade med orubblig förbehållsamhet alla hänsyningar obesvarade. — I sina grundsatsers intresse, som hon sade.

Efter en dryg halftimme tog Schurrow afsked utan att ha blifvit inbjuden till middag eller te, utan att hafva sett Wassilissa. . . utan den ringaste afslutning. Då han mycket bedragna i sina förväntningar och förargad på hela världen gick ned för trappan, hörde han dörren till gatan öppnas och Zinas röst, som frågade en betjant:

— Hvem tillhör den vagnen?
 — Furst Schurrow, svarade betjanten.
 — Miss Junior, sade Zina med röd stämma. — Jag har låtit några noer ligga uppe i den stora salen, skulle ni kanske vilja vara så god. . .
 — Guvernanten, som alla icke var angelagen om att bli vittne till hvad hennes uppsluppne elev skulle säga eller göra, försvann mycket lydigt, och sin promenadstråk, utvecklad och mognad af omsorg, och tankar, alldeles öfver den gäckande barn, som Schurrow hade lämnat i Kumjassina, stod Zina plötsligen inför honom.

— God dag, min furste, sade hon och räckte honom handen. — Tack för det ni kom.
 — De kringstående betjanterna förstod mer eller mindre franska, då de ständigt hörde det; Zina tvekade därför något.
 — Tack för det ni kom. . . återtog hon med eftertryck och såg uttrycksfullt på Schurrow.

Han hade strax förstått från hvem det befvat härrörde, som han fått.
 — Hur är det med henne? frågade han öfversigtligt.
 — Hon kommer att taga sin död af det, svarade den unga flickan. — Ni ensam kan. . . Försök. . . Au revoir! tillade hon leende.

Man hörde ett misstänkt buller, och Zina sprang med ett hopp upp för tredjedelen af trappan, i det hon spårade vägen för Justine och tvärre henne att vika tillbaka till trappans satsen.
 — Emellertid hade Schurrow tagit på sig pelsen, stigit in och åkt bort. Då Justine kom ned, träffade hon blott miss Junior med en mängd noter på armen.

— Hvarför går ni själf och bär sådana bönder? Ge betjanten noterna, sade Zina, lutande sitt friska hilla ansikte af öfver räckverket.
 — Hennes ögon glimrade af elakhet och glädje. Miss Junior lydde order och öfverlämnade bördan åt betjanten. Justine var förvånad, men förstod alls ingenting. Ett återhållt skritt från Zina lät henne förstå, att man gjorde sig lustig öfver henne, men hon sökte förgäfvat utforska orsaken.

TJUGUFJÄRDE KAPITLET.

Schurrow fortätter sina undersökningar.

Då fursten hade lämnat det Kumjassinska huset, mötte han en drosk, som kom emot honom, gangande hit och dit på de till hälften uppgående snöklumparne. På Petersburgs gator ser man naturligtvis många sådana droskar, och det är allt annat än sällsynt att i en sådan träffa en civilklädd herre med långa polsönder och mycket svart hår; det naturligt gaf fursten sin skuld åt på i följande: de herrs härda och inbundna drag. Då han lutade sig ut om vägsborden för att följa honom med ögonen, såg han, att den andre stannade framför det hus, som han själf nyss hade lämnat.

— Det måste vara min Tschudessow, tänkte fursten, som blifvit märkvärdigt skärpsinnig, sedan Zinas berättelse om hennes välsamt hade ryckt honom bort från den kopp te, som väntade honom hemma.
 — I stället för att återvända till sitt hotell, låt han sin kusk köra bort till senator P., en af hans afstafade faders bästa vänner.

— Där, sade han för sig själf, — kan jag få veta hvad det är för ett subjekt jag har att göra med.
 Den förräfflige mannen mötte honom med öppna armar. Enklung och barnlös visste icke den praktiske grubben, att hvem han skulle helga sitt öfverraskande hjerta, som var så motadtigt för händig lycka.

— Hvad begär du af mig, din odjur? sade han till fursten, hvilken han duade sedan denne var barn.
 — Förlåt mig, jag kommer väl inte till er blott när jag behöver er?
 — Medgifves, inte alltså! sade den gode mannen och skattade så hjärtligt, att hans bröst och mage hoppade.
 — Jag tillstår, att du har besökt mig mer än en gång för att göra mig glädje. Men speciell af det skall du inte inbilla mig, att du har rest från ditt Schurrow blott för att fråga, hur jag mår. Har du kommit i morse?

— Ja, i morse, bekräftade fursten.
 — Hvarifrån kommer du nu?
 — Från grevinnan Kumjassina.
 — Godt! En vacker niece, en vacker dotter, granmar till ditt gods. . . Du kommer således för att bli mig vara dig i raders ställe vid ditt brollup. . . da vill gifva dig, eller hur?

Schurrow rodnade upp öfver öronen. Denne olyckliga vana att rodna var kanske orsaken till all hans tvekan och all hans otur.
 — Ha, ha, min gosse, utbrast senatorm först, — jag har gissat rätt!
 — Nej, min ärade vän, det är icke därmed det är fråga, Jag har verkligen kommit hit för att be er om något, men inte för att menar. Jag vill gärna ha upplysningar om en viss Tschudessow, emhetsman i senaten.

— Tschudessow? . . . vänta, jag har högt det namnet i dessa dagar. . . jag känner honom inte.
 — Nå, men ni har väl ändå möjligheten att låta känna honom, om nödvändigheten bjuder det?
 — Det förstås. Kansliet i senaten måste någon känna sina emhetsman. Men hvad vill du honom, denna ättling af en prest? Han har ett namn, som tyder på att han härstammar från präststammen.

— Det stämmer nog. (Tschudessow betyder: om underverken). Hvad jag vill veta är: hvad är han för en karl, hvar kommer han ifrån, hvad har han sig för, hur har han kommit till den rang han innehar, kort sagt, allt som angår hans moralitet. . .
 — Kort sagt, allt sade senatorm och skratade högt. — Du börjar bra, min gosse! Vill du kanske gifva dig med hans dotter eller göra en kurt till hans hustru.
 — Jag vill, käre vän, sade fursten allvarligt, — hindra denne man, om han blott är en intrigant, som jag har vissa skäl att antaga, att tränga sig in i en aristokratisk familj, så att ingen af oss blir tvungen att halsna på en sådan slyngel, därför att han har sammanträffat med honom hos hederligt folk, som han har bedragit.

Senatorm tänkte efter ett ögonblick.
 — Jag har det, sade han skulldrigt.
 — Det är honom grevinnan Kumjassina gifter bort sin niece med. Säg mig, är det bara för att inte bli tvungen att halsna på denne herre, som du vill känna hans historia? Är det inte svartsjuka med i spelet?
 — Då han märkte att Schurrows öron åter blefvo högröda, tillade den praktiske mannen:

— Du behöver inte säga mig något; jag vill inte utforska dina hemligheter, du har fullkomligt rätt i den höga adeln, hvars stora, fläckfränsade är en trynad för Rysslands krona, är skyldig att ömsesidigt stöja på hvarandra och icke tillåta, att vanliga narrar tränga sig in bland den. Är det brådt?
 — Jag vill om möjligt gärna strax få upplysning om det jag bad er om.
 — Nu strax? Inte så hastigt. Nej, käre vän, strax kan du inte få veta något. Om du vill komma i morgon eftermiddag klockan ett, så kan jag sannolikt ge dig upplysning, men inte en minut för.

Gläd öfver den uskt som öppnats för honom, kunde Schurrow knapp ett allvarligt, själfmedvetet ansiktsuttryck. Han blef stående borta vid dörren.
 — Känner du en viss Tschudessow? Senatsembetsman?
 — Skulle jag inte känna honom? Han skall just gifva sig.
 — Ser du? sade senatorm och blinskade betydelsefullt till honom och bjöd honom en stol.
 — Jag skall befrägna mig! Börja som det ställer visan.
 — Om du håller mycket af din Tschudessow, så kommer icke min

rapport att göra dig mycket glädje. "Dessa vackra ögon skola gläda".
 — Saker förhåller sig alltså sålunda, min vän: Din protege, — därvid skattade senatorm hjärtligt — har väl mycket unga år kommit i tjänsten; han var knappt tjugo två år gammal, då han lämnade armén, för att efter två års tjänst vid infanteriet — en otacksam tjänst, som du vet — trädde in i senaten. En dam hade rekommenderat honom.

Det mantra skratet ljud änyo, men denna gång mera kortvarigt.
 — Däremot . . . det är väl inte maktpåliggande för dig att veta hennes namn?
 Fursten nickade.

— Denne dam var alltså en gammal skolkonstnär till hans mor, med ännu färgen ungdomlig för sin ålder. Hon tyckte om att skaffa unga män utställning. Anslut af de män, som hon sat i statens tjänst, är obekant; — senatorm skattade åter — och kronan tore egentligen skyldig henne en belöning för medborgerlig förtjänst, om den funnes rättvis i denna världen. På hvad sätt hon fått fast på denne Tschudessow och på hvad sätt han vunnit hennes välvilja — därom säger historien ingenting. Vill du, att vi skola förföra oss därom? fortfor den gamla smadern leende.

— Nej tack! sade fursten, som måste skatta med. — Jag kan tänka mig till det. Fortsätt, jag ber.
 — Anställd således i sitt tjugoandra år, förfölj han obekant och obemärkt på kontoren; emellanåt fick han en gratifikation af hundra rubel för sin tjänsteför, men kunde inte riktigt komma någon väg. Plötsligen blef hans chef i ett anonymt bref beskyld för underdö, och den byråchef, som efterträdde honom, tyckte om Tschudessow och skattade honom hvar beför, Glädd du dig icke öfver hans tur?

Fursten blef åter smittad af sin faderliga väns skritt.
 — Från den tiden gick det raskt framåt för honom, ty knappt hade han blifvit vicechef, så uppfäste han genom en lycklig slump, öfver hvilken vår vicechef hade varit uttråkad, — att hans byråchef stod i ett allt för intimt förhållande till en dam, som var gift med ett statsråd. De riktiga tjänare, som uppförades af våra fäder, de visste allt och skvallrade inte ur skolan; de frågade inte ens, hvarför en sak var så och inte annorlunda.

Detta loft af öfver den gamla tjänarens bildade samtals afslutning. Därför tog fursten afsked af sin gamle vän.
 — Vill du underrätta mig om dina affärer?
 — Var ni bara lugn, sade Schurrow, — ni skall snart få höra af mig.

TJUGUFEMTE KAPITLET.

Utmanningen.

När fursten hade lämnat sin vän, begaf han sig direkt till fru von Sufzow, hvars bekantskap han för några år sedan gjort på landet hos grevinnan Kumjassina, hvilkens gård hon var. Sedan den tiden försummade han aldrig att göra henne en visitt, när han kom till Petersburg. Den ypperst skickliga damen värderade mycket stackars Charman på grund af hans uppriktighet och pålitlighet.

Wassilissas namn kom snart på tal.
 — Hon gifter sig nog, sade fursten.
 — Nej, svarade fru von Sufzow, — man gifter bort henne, och när jag tänker derpå, så är jag alls inte val till mod, ty jag har det att förebå mig, att det var jag, som införde den tillkommande mannen i huset. Men hvem skulle också kunnat ana, att den stackars flickan strax skulle finna honom så odräglig!

— Är det så illa? sade fursten, hvars hjerta klappade så hårdt, att han var rädd att fru von Sufzow kunde höra det.
 — På förlöfningsdagen förklarade hon för sina vänner i balsalen, att hon afskydde honom. Till dess hade hon varit tämligen lugn; grevinnan roddes därför, att hon spelade rollen af ett offer för att vika uppseende, men att hon i själva verket var ganska nöjd med sitt öde.

— När skall brollupet stå? frågade fursten, som hörde den förnämde man tillfogat Wassilissa, som om den hade öfvergått honom själf.
 — Söndagen efter påsk, således om fjorton dagar.
 — Delar ni, nådig fru, grevinnans åsikter beträffande fröken Wassilissa?

Fru von Sufzow teg ett ögonblick. Hon var redan rädd att hafva varit indiskret.
 — Nej, sade hon slutligen, — jag vet, att grevinnan, hvars förtäffliga hjerta, är allmänt känt, gärna öfverlämnar sig åt illusioner, då det gäller hennes önsningar. Hon vill då gärna bli klydd; det är därför sannolikt, att hon antager sin nieces motstånd för röt. Jag beklagar blott, att jag har blandat mig i denna sak; det är emellertid en god läxa, och man skall inte så snart igen finna mig arrangeras giftermål.

Fursten var ytterst nedslagen. Den, som han älskade var så olycklig, att hon icke ens torde frist säga sin mening utan att beaktas för lögn.
 — Jag är öfvertygad att så denne herr Tschudessow sade han. — Jag har känt de båda förkärnarna från deras barndom, och deras öde intresserar mig. Hvar skulle man möjligen kunna träffa den herrn?

(Forts.)

NORDISK JUL

SVENSKA GOODTEMPERARNE I WINNIPEG JUL-PUBLIKATION

utkommer den 1 december i 24sidigt stort julidningsformat. Pris nr. 25 cents. Innehåller 4. godligt, vackrande och tillika, utsvärd fraktslag med några illustrationer. Rekvisita i tid till och blipp ur nedanstående blankett samt skick den till A. F. F. R. O. N. E. L. L. Winnipeg, Man.

EXP. AF "NORDISK JUL", WINNIPEG, MAN.
 Var god skick mig ex. af "Nordisk Jul", för hvilket cents innefattas. den 1912.
 Namn
 Adress

Hvarje Eddy tändsticka tänder säkert

Då ni stryker eld på en Eddy Tändsticka tänder den alltid lätt och brinner jämnt med en stadig låga.
 Dessa ofelbara tändstickor tillverkas af bästa materialier på tidens maskiner under uppsikt af skickliga arbetare.
 Eddy's tändstickaskåp innehålla alltid fullt antal och säljas af alla goda handlare allstades.

THE E. B. EDDY CO. LIMITED

HULL, CANADA. Fabrikanten af träspann. Byttor, Baljor, etc.

RED WOODS

MINERAL-VATTEN

— OCH —

LÄSKEDRYCKER

av af fråga om kvaliteten ej kunna öfver, träffas af andra fabriker "GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.

E. L. DREWRY, BRYGGERI

DEN GAMLA, BERÖMDA LÅKARANSTÄLTEN.

N. ROSENBERG CO.,

DR. C. P. FRIESE, MEDICAL SUPT. BEHANDLAR MED STOR FRAMLID.

Privata och nervösa sjukdomar.

försäkrade af ungdoms-därskaper, onaturliga vanor, med alla deras förfärliga följder, njur- och blåsjukdomar, svag rygg o. s. v., behandlas snabbt, omsorgsfullt, billigt och i djupaste hemlighet med säkra och pålitliga mediciner.

"LIFVETS HEMLIGHETER"

en af oss utgifven bok på 48 sidor, omhandlande lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, deras följder o. s. v.; den börda läsas af hvarje ung man. Sändes fritt försägladt omslag till hvar och en som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till

N. ROSENBERG CO., 180 No. Derborn St., Chicago, Ill., U. S. A.

RIDEOUT & CO.

Just nu ha vi fått ett stort lager barnvagnar etc. Nyaste modeller och moderata priser.

Kom och se!

RIDEOUT & CO. 401-3 Second Street, Kenora

WALL PLASTER

Det bästa kostar er icke mera än

sämla vara eller så kallade

substitut.

Fråga er handlare om

"Empire" Brands of Wood

Fiber, Cementwalls och

Finish Plasters.

Skola vi gifva ederupplysningar om "Empire" Plaster

Board — som håller elden tillbaka.

Manitoba Cypsum Co., Limited

Winnipeg, - - - Man.

Imperial Bank of Canada

GRUNDFOND. Capital Paid up \$6,400,000

TECKNADTKAPITAL. Reserve Fund \$6,400,000

INBETALDT KAPITAL. \$6,425,000

RESERVFOND. \$6,425,000

Gällande intresse betalas & depositioner.

SPARKASSEAFDELNINGEN BEK ÖMMENDERAS.

Växlar dragas på alla platser i Sverige, Norge och Danmark och äro betalbara i kronor

Huvudkontor: Hornet af Main Street och Bannatynne Avenue

N. G. LESLIE, Manager.

NORTHEND Filial, hörnet af Selkirk och Main Street.